בס"ד

גליון ל"ב
חודש כסלו
תשפ"ו

פְּלָאוֹת עֵדוֹתֶיךָ

אמרות טהורות מהגה"ח רבי יצחק פייוויש גינזבורג שליט"א

אש הרבי ולהבת החסיד

בחודש כסלו, כהקדמה לחנוכה, מופיע בתפוצות החסידים בכלל וחסידי חב"ד ליובאוויטש בפרט חג י"ט כסלו, יום גאולת כ"ק אדמו"ר הזקן בעל התניא נ"ע ויום הילולת הרב המגיד הגדול ממעזריטש נ"ע. אחד העניינים בחג מיוחד זה הוא סיום ותחילת התניא המחולק ל'שנת החסידות', מי"ט כסלו לי"ט כסלו, שקבע כ"ק אדמו"ר מוהריי"צ נ"ע. לכבוד תחילת התניא, רצוף בזה ביאור מעמיק בהקדמת הספר, בנוגע לקשר שסביב עבודת ה' בין החסיד לרבו, בדרך של השפעה לוהטת.

ב"הקדמת המלקט" שכתב כ"ק אדמו"ר הזקן לספר התניא קדישא מוסבר הדק היטב הייחוד, המעלה והיתרון דספר התניא ביחס לשאר ספרי המוסר.

כמ"ש שם, בכל כתיבת ספר עלולה להיות פרשנות שגויה או לא מתאימה, וכן ישנה חוסר יכולתו של אדם מן השורה לזהות את "מקומו הפרטי שבתורה"א. הבעיות הללו מעמידות בסימן־שאלה את האפשרות להפיק הדרכה בעבודת ה' מתוך קריאה בספרים בכלל. מסיבה זו, החסידות תמיד מעדיפה את ההדרכה הישירה, הנמסרת מפי הצדיק לאוזני החסיד ומתבססת על היכרות מלאה וקרובה.

עם התרחבות חסידות חב"ד, הפך הקשר הישיר הזה לבלתי־אפשרי, וכמ"ש שם: "כי אין הזמן גרמא עוד להשיב לכל אחד ואחד על שאלתו בפרטות".

אדה"ז חיבר את ספר התניא קדישא כדי שיהיה פתרון לבעיית ההדרכה והייעוץ בענייני עבודת ה', ובגוף הספר הוא משלב מבחר יסודות נצחיים מדברי חז"ל ומתורת הקבלה והחסידות, "לקוטי אמרים מפי ספרים ומפי סופרים קדושי עליון נשמתם עדן", בהתאמה לקהל־היעד ומתוך התבססות על היכרות אישית, "אשר היה הדיבור של חיבה בינינו, וגילו לפני כל תעלומות לבם ומוחם בעבודת ה' התלויה בלב".

וכך כותב אדמו"ר הזקן:

> וכולם [כל הקונטרסים שנמצאים בספר] הן תשובות לשאלות רבות אשר שואלין בעצה כל אנ"ש דמדינתנו תמיד, כל אחד לפי ערכו, לשית עצות בנפשם בעבודת ה' ... על כן רשמתי כל התשובות על כל השאלות למשמרת לאות, להיות לכל אחד ואחד לזכרון בין עיניו ... כי בהן ימצא מרגוע לנפשו, ועצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה', ונבון יהיה לבו בטוח בה' גומר בעדינו.

'הגדולים שבעירו' נותנים היזק לעבודת הרבי

חיבור שנכתב בצורה הזו יוכל לפתור את 'בעיית חוסר ההתאמה', שהרי הוא מיועד לקהל המוכר לאדמו"ר הזקן באופן אישי ומלא, קהל החסידים הרבים, אך לא את 'בעיית הפרשנות'. גם אם רמת הקושי וסגנון הכתיבה של הספר הותאמו ל'מביני דבר' מקרב החסידים, עדיין יהיו רבים שיכולותיהם נמוכות יותר, ויקשה להם להגיע בכוחות עצמם להבנה נכונה ומדויקת של ההדרכות והעצות שבתניא קדישא. על בעיה זו כותב אדמו"ר הזקן שם:

> ומי שדעתו קצרה להבין דבר עצה מתוך קונטריסים אלו [היינו קונטרסי ספר התניא], יפרש שיחתו לפני הגדולים שבעירו, והם יבוננוהו. ואליהם בקשתי, שלא לשום יד לפה, להתנהג בענוה ושפלות של שקר ח"ו, וכנודע עונש המר על מונע בר, וגודל השבר, ממאמר רז"ל על פסוק "מאיר עיני שניהם ה'".

תכליתו העיקרית של ספר התניא היא לספק "תשובות על כל השאלות" ששואלים החסידים בענייני עבודת ה'. בכדי שמטרה זו תיעשה כדבעי, פונה אדמו"ר הזקן אל גדולי החסידים ומבקש מהם – "ואליהם בקשתי" – לסייע בידי מי ש"דעתו קצרה", ולדאוג לכך שגם הוא יוכל להפיק מן התניא "עצה נכונה לכל דבר הקשה עליו בעבודת ה'".

בקשה זו, אותה מוסר אדמו"ר הזקן כחלק מ"הקדמת המלקט", כוננה מעמד חסידי חדש, "הגדולים שבעיר", הם הם שכונו בתקופה מאוחרת יותר 'משפיעים'.

---

* ביאור ב' לתניא בספרו של רבינו "שערי תבונה" על התניא. נערך בידי הרה"ח מנחם מענדל שי' אקסלרוד. מעובד ע"י המערכת והאחריות על הדברים עליהם בלבד.

א) לשון אדמו"ר הזקן בהקדמת המלקט. וכן שאר הציטוטים שלא צוין מקורם.

שאלת החסיד מהרבי ובקשת הרבי מהחסיד

יש לתת את הדעת על הביטויים שבהם בחר אדמו"ר הזקן לתאר כאן את הפניות ההדדיות שבין הרבי לחסידים:

כאמור לעיל, פניית החסיד אל רבו מתוארת ב'הקדמה' באמצעות הביטוי "שאלה" – "תשובות על כל השאלות", "אשר שואלין בעצה כל אנ"ש דמדינתנו תמיד".

השאלות בדרכי עבודת ה' הן ממאפייניו הבסיסיים של חסיד אמיתי. לא בשאלות תיאורטיות ויבשות עסקינן, אלא בחיבוטים מייסרים הנוגעים עד תשתיתה של נפש, "כל דבר הקשה עליו בעבודת ה'". כאשר "באו מים עד נפש", והחסיד חש ששוב אין הוא מסוגל לסבול את משא חיבוטיו, אזי נוסע הוא לרבו ומציג בפניו את שאלותיו הפנימיות, "וגילו לפניו כל תעלומות ליבם ומוחם בעבודת ה' התלויה בלב", או בלשונו של אדמו"ר הזקן במקום אחר: "שצועקים ביחידות על ריחוקו מאלוקים חיים"[ב].

לעומת זאת, כאשר מתוארת כאן פניית הרבי אל החסידים, פניה ההופכת אותם, כאמור, ל'משפיעים' ומורי דרך, הביטוי שבו משתמש אדמו"ר הזקן הוא "בקשה" – "ואליהם בקשתי".

בביטויים אלו טמון המבנה הפנימי של יחסי רבי־חסיד בדרכו של אדמו"ר הזקן:

החסיד פונה אל הרבי בשאלה, המסמלת את ההתעוררות מצד החסיד להתקשר אל רבו, בחינת "אתערותא דלתתא", והרבי פונה אל החסיד בבקשה, המסמלת את השפעת הקדושה שמעניק הרבי לחסיד, בחינת "אתערותא דלעילא".

בבקשתו של הרבי מהחסיד להשפיע מעלה הוא את החסיד עצמו למעלת הצדיק, היינו ל'משפיע' ומורה דרך לרבים. אם כן, זהו סדר ההתקשרות: תחילה מופיע החסיד כ"מקבל" שנפשו בשאלתו, לאחר מכן פונה אליו הרבי בבקשת־השפעה, בקשה זו מהווה נתינת כוח היוצרת שינוי במהותו של החסיד, המצטרף כעת למגמת ה"אתערותא דלעילא" של הרבי והופך ל'משפיע'.

כאשר נדייק, נמצא כי השינוי שיוצרת בקשת־ההשפעה של הרבי ניכר גם בתוארם של החסידים שאליהם היא הופנתה: טרם הבקשה מתוארים החסידים בשם "גדולים שבעירו", דהיינו יהודים בעלי מדרגה גבוהה, אך לאו דווקא שעבודתם חורגת מתחומי אישיותם הפרטית. לעומת זאת, לאחר בקשת אדמו"ר הזקן (וקיומה), נעשו ה"גדולים שבעירו" ל'משפיעים', העוסקים בהדרכה ובהשפעה על יהודים אחרים.

גיז החסיד וגיז הרבי שורפים באש את הקוצים

יכולים אנו ללמוד טוב יותר על ההשפעה הכפולה הזו, ע"י מאמר חז"ל במדרש[ג]:

> אמר רבי לוי: משל לנפח שהיה פתוח באמצע פלטיא, ופתח בנו זהבי פתוח כנגדו, וראה חבילות חבילות של קוצים נכנסו למדינה. אמר: אנה ייכנסו כל החבילות הללו? והיה שם פיקח אחד, אמר לו: מאלו אתה מתייירא?! גיז אחד יוצא משלך וגיז אחד משל בנך ואתה שורפן. כך, כיון שראה יעקב אבינו עשו ואלופיו — נתייירא. אמר לו הקב"ה: מאלו אתה מתייירא?! גיז אחד משלך וגיז אחד משל בנך [יוסף] ואתם שורפים אותם כולם, הה"ד "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה".

ניתן לפרש כי הנפח המתייירא הוא החסיד העומד נבוך מול נגעי לבבו (ובפרט "חבילות חבילות של קוצים שנכנסו למדינה" היינו ההרהורים הרעים והמכאיבים המתפרצים אל מדינתו־נפשו – אחת ההתמודדויות המרכזיות של ה"בינוני", כפי שמסביר אדמו"ר הזקן באריכות במהלך התניא).

הנפח־החסיד יודע יפה על סוד קיומה של האש האלוקית, שבכוחה לכלות כרגע את חבילות הקוצים, אך הוא חש כי תהום פעורה בין האש ובין נפשו השפלה, ובלשון אדמו"ר הזקן כאן "בקושי יכול לראות את האור כי טוב הגנוז בספרים, אף כי מתוק האור לעינים ומרפא לנפש".

אלא שכדברי ה"פיקח" (הוא אדמו"ר הזקן), הפתרון לבעיית הקוצים יצמח משילוב וייחוד של כוחות החסיד והרבי – "גיז אחד יוצא משלך וגיז אחד משל בנך ואתה שורפן".

זהו פשר כוחו של ספר התניא להמציא "מרגוע לנפשו" של כל יהודי, שכן ספר זה איננו "אש" עילאית ומנותקת אלא "תשובות על שאלות רבות אשר שואלין בעצה כל אנ"ש", וממילא יש בו התייחסות קרובה וישירה אל הקוצים ובעיותיהם ואל מדרגתו של החסיד־הבינוני בכלל. בנוסף על כך, אל הספר מצורפת הדרכת "הגדולים שבעירו" שהם עצמם חסידים־בינונים המצטרפים לעבודת הצדיקים של הרבי בהתאם לבקשתו, "ואליהם בקשתי".

ספר התניא, המשולב "גיז אחד" של הנפח־החסיד עם "גיז אחד" של הזהבי, הלוא הוא הרבי, מגיש בפני לומדיו עבודת ה' נהירה וישימה, "דרך ארוכה וקצרה" אל אש אהבת ה' ויראתו, מתוך התוויית ההתמודדות הראויה עם הקוצים שבנפש.

ביעור הסְפקות על ידי הבּוּהות המשותפים לרבי ולחסיד

הקשר הייחודי בין הרבי והחסיד באמצעות ספר התניא רמוז היטב בפסוק "והיה בית יעקב אש ובית יוסף להבה ובית עשו לקש" (העומד בבסיס המדרש הנ"ל):

"בית יעקב אש" רומז למדרגת הרבי, שבנפשו שוכנת בפועל ובגלוי האש האלוקית, וכידוע ש־**נשיא** ר"ת **נ**צוצו **ש**ל יעקב **א**בינו[ד]; "בית יוסף להבה" רומז למדרגת החסיד, ששאלתו מאת רבו ובקשת־ההשפעה של הרבי ממנו מעלות בנפשו להבה; ו"בית עשו לקש" רומז לקשיים ולקושיות העומדים בדרכו של החסיד־הבינוני ("כל דבר הקשה עליו בעבודת ה'"), ששורשם בקליפת עשו – "קושיא מסטרא דרע"[ה], וכידוע ש־**עמלק** (נכדו של עשו) בגימטריא **ספק**[ו].

בתמציתו, המבנה כאן הוא שאלה ובקשה היוצרות להבה, המעבירה את האש האלוקית לתוככי הנפש השפלה עמוסת הקש. רמז נפלא לכל האמור נוכל לקבל כאשר נציב את אותיות המילים "**שאלה**" ו"**בקשה**" ברצף אחד – **שאלהבקשה** – שתי האותיות הימניות מרכיבות את המילה **אש** (במהופך, משמאל לימין), האות הששית והשביעית מרכיבות את המילה **קש**, ושאר האותיות מרכיבות את המילה **להבה**, היוצאת מתוך האש שבימין אל עבר הקש שבשמאל, כשהיא אופפת ואוגפת אותו (**ש א ל ה ב ק ש ה**).

ב) מאמרי אדמו"ר הזקן הקצרים, עמ' קלו.

ג) בראשית רבה פד, ה. הובא ברש"י ישן לבראשית לז, א.

ד) קהלת יעקב (יאליש) לגבי רבי יהודה הנשיא. הובא ונתבאר פעמים רבות על ידי הרבי מליובאוויטש ביחס לנשיאי כל הדורות (ראה לדוגמה: תורת מנחם כרך טז עמ' 18 ואילך).

ה) זהר ח"ג קכד, ב. הובא בתניא בחלק אגרת הקודש סימן כו.

ו) הוספות לכתר שם טוב אות קיח.

חושי החודשים וביאורם בחסידות

עבודת חודש כסלו – תיקון חוש השינה

בתורת הקבלה מבואר (ספר יצירה פ"ה מ"ז-מ"י) כי האדם ניחן בשנים-עשר חושים (כאשר חוש אינו דווקא אמצעי לחוש משהו, כמו שמיעה או ראיה, אלא כל 'כשרון', זיקה לדבר מסויים נקראת 'חוש' בו), והם מקבילים לשנים-עשר החודשים, המקבילים גם לי"ב השבטים, לי"ב המזלות ולי"ב צירופי שם הוי'. השנה, בכל גליון יבואר בע"ה סוד חושו של החודש הנוכחי וכיצד יש לפתחו ולקדשו.

✦

חוש הנפש של חודש כסלו הוא חוש השינה. חוש השינה מבאר עבורנו את הפסוק "בשוב ה' את שיבת ציון היינו כחולמים". למילים "היינו כחולמים" הובאו במהלך הדורות שלושה פירושים עיקריים: הפירוש הפשוט הוא שכאשר תבוא הגאולה השלמה - לא נאמין למראה עינינו. נראה את האור האלוקי שימלא את העולם, וזה יהיה כה פלאי עד שנרגיש כאילו אנחנו חולמים. הפירוש השני, על פי דרך החסידות, הוא שנרגיש שדווקא עד עכשיו - בגלות - היינו ישנים. לא ראינו את האמת כמו שהיא, אלא דרך מסך מטושטש של בלבול וחושך. כשיבוא המשיח נתעורר סוף סוף ונראה את המציאות האמיתית. הפירוש השלישי מחבר ביניהם: גם עכשיו אנחנו בתוך חלום רע, וגם בזמן הגאולה יהיה חלום - אבל חלום טוב. תפקידנו הוא לא 'להתעורר', אלא להחליף חלום - להפוך את החלום הרע של הגלות ל'חלום טוב' של גאולה.

זהו ענין חוש השינה של חודש כסלו - לא היכולת לישון, אלא הכוח להרפות מהרגיל והמוכר, ממה שנראה לנו שהוא טוב, לפתוח את העינים ואת הלב לראות דברים בצורה חדשה. השינה דבר פלא היא. היא לא רק מנוחה לגוף, אלא גם מצב שבו האדם עוזב את השליטה ומתחבר לעולם פנימי אחר - לעולם החלומות. מצד אחד, המודעות והעירנות הן עיקר תכונתו של אדם על פני חית השדה; מצד שני, בלי שינה - בלי הרגעים שבהם אנחנו משחררים שליטה - גם אי אפשר לגדול באמת. כבר מהשינה הראשונה בתורה, אצל אדם הראשון, רואים זאת - הקב"ה הפיל עליו תרדמה כדי לברוא ממנו את חוה. רק אחרי 'הרדמה' באה האפשרות למפגש אמיתי בין אדם לחברו. גם אצלנו, כדי להכיר באמת מישהו אחר, צריך קצת 'להרדים' את ה'אני', הישות שלנו - לוותר על הידיעות הקבועות ולהיות פתוחים לשמוע ולקבל דברים חדשים.

חוש השינה פירושו לדעת להכניס מעט שינה לתוך הערות, לדעת לחלום גם כשעֵרים - לדמיין, להאמין, לנסות דברים חדשים. כך מגיעים למצב של 'היינו כחולמים' - חיים של גאולה שבהם אפשר להפוך את המציאות ממש.

מדוע זהו החוש השייך לחודש כסלו דווקא? חודש כסלו אלו הלילות הארוכים בשנה, ורוב החלומות שבתורה נמצאים בפרשות הנקראות בו - חלומות יעקב אבינו, יוסף הצדיק, פרעה ושריו. גם נס חנוכה, עיקר חודש כסלו, הוא ניצחון של 'חולמים', שראו אור כשכל העולם היה חשוך. ולמעלה מזאת - שבט החודש הוא בנימין, שנאמר על בניו שהם "דורכי קשת". כמו הקשת שצריך לדרוך אותה ואז לשחרר, כך גם חוש השינה - מתח והרפיה שמולידים כוח חדש ויצירה.

חודש כסלו מלמד אותנו את סוד השינה - לדעת להרפות מהציור הנוכחי לגבי מה טוב עבורנו, לחלום וליצור ציור מחדש. אין זה 'לברוח מהמציאות', אלא לגלות בתוכה את אור החלום הטוב, עד שנהיה כולנו 'כחולמים', בגאולה השלמה בב"א.

הגליון מוקדש לעילוי נשמתו הטהורה של
כ"ק הגה"צ **רבי יצחק אריה לייבוש היילפרין**, גאב"ד ראדומישלא זצ"ל
נלב"ע כ"ט תשרי תשפ"ו
כסא דנחמתא לבנו ממלא מקומו הרה"ח הרב יעקב מאיר שמחה היילפרין, חד מן חבריא העוסקים במלאכת הקודש של הגליון – המקום ינחם אתכם בתוך אבלי ציון וירושלים, ומכאן ולהבא אך טוב וחסד ימצא אתכם כל הימים, אבי"ר

באהלי צדיקים

הרה"ק רבי חיים טירר
ה"באר מים חיים" זיע"א
יומא דהילולא – כ"ז בסלו

התקשרות לצדיקים בחג החנוכה

הרה"ק רבי חיים טירר זיע"א, בעל הספה"ק "באר מים חיים", היה מגדולי החסידות ותלמידו של הרה"ק רבי יחיאל מיכל מזלוטשוב. נולד בשנת תק"ו לאביו ר' שלמה. עלה לארץ הקודש בתקע"ג וקבע את מושבו בצפת.
נסתלק בכ"ז כסלו תקע"ח, נר שלישי של חנוכה, ומנוחתו כבוד בבית הקברות העתיק בצפת.

פעם אחת נחלה רבי חיים מאוד, והיה שוכב בחליו זמן רב עד שכל הרופאים נואשו ממנו. שלושה ימים שכב כדומם ממש, לא פקח את עיניו ולא דיבר מאומה, ורק שפכו לתוך פיו מרק ורפואות וכיוצא.

פתאום הזדקף הצדיק וישב על מיטתו, הניח ידיו על ראשו וצעק בקול: אוי! אוי! העומדים סביבו נבהלו מאוד, ואחד מאנשיו קרב אליו ושאל: רבי, מה זה שאתם צועקים אוי אוי? אמר לו: אינך רואה כי הבעל שם טוב עומד אצלי? ונתפחד האיש עוד יותר, אבל תבף סר חוליו של הצדיק והחל לחזור לבריאותו.

אחר כך סיפר הצדיק המעשה הנורא, ואמר כי כמעט הלכה נשמתו ממנו ונשאר בו רק קיסטא דחיותא. וראה שהולך הוא בעולמות העליונים, וראה את הבעל שם טוב ז"ל ואמר לו: רבינו, עשו לי טובה שירפאני ה' יתברך! השיב לו: איזו זכות יש לך שאמליץ בעדך? אמר רבי חיים: והלא דרך קדשו של הרה"ק רבי מיכלי ז"ל מזלאטשוב, היה שלא בירך ברכת המזון בסעודה שלישית עד שדיבר מכבודכם איזה עובדא. ופעם נמשך ישיבתו בסעודה שלישית עד כי ראו אור יום בבית, וצוה להביא מים אחרונים. נזכרתי ואמרתי לו: רבי, עדיין לא דיברתם מהבעל שם טוב ז"ל! ואמר לי: טוב אמרת! וציוה לסלק המים האחרונים ודיבר איזה עניין מכבודכם, ואחר כך ברך ברכת המזון.

ענהו הבעל שם טוב: הצדק אתך, ואני זאת אעשה לך: אברך אותך, ובטחתי אשר ברכתי לא תשוב ריקם. והנה – אמר הצדיק – כשהתחיל לברך אותי, עוד לא הייתי מתפחד, כי כמעט לא היתה נשמתי בי. אך בכל רגע נתחזקו כוחותי, ועם זאת הייתי רואה אותו עומד לנגדי, וידי קדשו על ראשי ומברך אותי! פחדתי מאוד וצעקתי. ואחר כך שב הצדיק לאיתנו ולבריאותו..

מעשה זה, הממחיש את מעלתם הגדולה של סיפורי הצדיקים, מתאים מאוד ליום פטירת הרה"ק: בחנוכה, מדליקים בלילה הראשון נר אחד, בשני שניים, וכך הלאה - בסך הכל לו נרות, המקבילים ללו הצדיקים שבכל דור: הצדיקים מתקשרים אל הנרות, משום שכמו הנר הם מאירים את עינינו בתורתם וצדקתם - שעל כן נקראו הצדיקים "עיני העדה". מה משמעות ההקבלה הזו?

האר"י הקדוש, וכעין זה מסופר גם על מורנו הבעש"ט, ידע לתקשר ולשוחח עם כל המציאות שסביבו: חי, צומח ודומם - בכל ישנה חיות אלוקית ונפש חיה, וכל ניצוץ אלוקות הוא בר שיח עבור הצדיקים. בין השאר, התיחד מקום של כבוד לשיחה עם שלהבת הנר: הנרות סיפרו לאריז"ל דברים נסתרים, וגילו לבעל שם טוב על מעשי אנשים שעמדו בסביבתם. גם לנו, נרות החנוכה מספרים סיפורים. כל נר מספר לנו על סוג של צדיק מסוים.

בכלל, בחסידות משויך הסיפור לאור - סיפור הוא מלשון אבן ספיר יקרה ומאירה, והוא מאיר ומגלה לנו מעט ממהותו של הצדיק. ואכן, על הקשר בין נר לגילוי והארה של דמות הצדיק, מרמזת הגימטריא: **נר חנכה עולה "אני יוסף, העוד אבי חי?"**

פרשיותיו של יוסף הצדיק, ראש וראשון לצדיקים, נקראות תמיד סביב החנוכה, וכל נר הוא התגלות של צדיק נוסף, בחינה נוספת של יוסף הצדיק. כמו יוסף, שנדמה לאחים כצר ואויב ולפתע התגלה כאח אוהב ורחום, מתגלים לנו הצדיקים מהיעלמם לאור הנרות והסיפורים (גילוי נשמת הצדיק קשור גם במנהג כמה צדיקים, לנגן בכנור בעת הדלקת הנרות: כנור בגימטריא נר הוי', "נר הוי' נשמת אדם").

כאשר אנו מדליקים את הנרות ומספרים על הצדיקים, אלה שבימים ההם ואלה שבזמן הזה - אנו נעשים שייכים וקשורים אליהם כפי שהיה הבאמ"ח עם מורנו הבעש"ט, ומתוך קשר זה להתחזק במלחמה ביוונים של הדור הזה ולקרב את ביאת הגאולה השלמה בב"א.

"פָּדָה בְשָׁלוֹם נַפְשִׁי... וַאֲנִי אֶבְטַח בָּךְ"

אי"ה ביום שלישי, מוצאי י"ט כסלו, תתקיים

התוועדות י"ט כסלו המרכזית בהשתתפות רבינו שליט"א

אולם "בית רבקה", כפר חב"ד ב' | 20:30

"לכשיפוצו מעיינותיך חוצה"!

נערך ע"י תלמידים – לא מוגה. טל' – 054-8425801. לפניות ותגובות, לתרומות להוצאת העלון, ולקבלת העלון בדוא"ל: ozby208770@gmail.com
להאזנה לשיעורי וניגוני רבינו שליט"א: 079-9211452 או 02-5434297 – המספר פתוח ליידים כשרים. להצטרפות לקבלת השיעורים בדוא"ל פנו אל: itiel@pnimi.org.il